

L'augment de la catalanofòbia

«Quan el poder és més racista que els seus funcionaris, aquests se senten protegits per escarnir les víctimes»

Ara fa només uns dies, NacióDigital informava d'un nou cas de catalanofòbia, en què una ciutadana de Vic, Montserrat Puig i Cotado, va ser discriminada i vexada per la policia espanyola per parlar en català a la comissaria on havia anat a renovar el passaport. Aquests casos s'han incrementat de manera espectacular darrerament en tota mena de llocs, ja sigui en competicions esportives, empreses navilieres, universitats, restaurants, centres d'atenció primària o assistència sanitària de platges, i tots són gravíssims perquè constitueixen actes execrables de racisme lingüístic. Però el cas de la comissaria de policia espanyola de Vic té un element afegit que el fa encara més inadmissible, perquè no prové de racistes emparats pel consentiment o el silenci còmplice de les empreses, establiments o serveis que els contracten, sinó d'un cos policial, un cos que es diu "Policia Nacional" i que, en virtut d'aquest nom, tots els seus efectius destacats als Països Catalans, Euskal Herria o Galícia tenen l'obligació de saber català, èuscar o gallec, atès que l'Estat espanyol els considera part del seu territori "nacional".

El cas de la senyora Puig és molt meritori, perquè, a diferència dels catalans que acaben claudicant, no va canviar de llengua en cap moment malgrat la discriminació i burla que va patir per part de diversos funcionaris. Tot va començar amb l'agent de la porta, que li exigia "*háblame en español*" i que, quan ella s'hi negava, l'agafava pel braç i li deia que hi estava obligada. Finalment, gràcies al fet que l'agent era requerit a l'entrada per més gent i la va deixar estar, la senyora va aconseguir tanda. Però, en haver de sortir per fer-se les fotos, es va trobar que el mateix individu no li permetia l'entrada. Ella, aleshores, va telefonar a un regidor de l'Ajuntament i la van deixar passar, però un cop a dins, just quan era a punt de ser atesa per una noia que l'entenia perfectament, una altra dona ho va impedir tot enviant-la a una taula on no hi havia cap funcionari. Allà s'hi va estar una bona estona veient com tothom li passava al davant, i, quan es va queixar, el funcionari que la va atendre li va exigir que li parlés en espanyol. Ella, naturalment, s'hi va negar i ell la va denunciar per manca de respecte a l'autoritat tot amenaçant-la que la suspendrien de feina i sou. Després li va dir que anés a l'oficina dels Mossos a denunciar que havia perdut el passaport i que, en acabat, tornés. Però quan ella li va demanar el número de placa i el de l'agent de la porta, s'ho va repensar i li va respondre: "Saps què, no vagis a fer la denúncia, perquè no et dono permís". La senyora Puig, en conseqüència, no va poder renovar el passaport.

Aquest és només un dels centenars de casos de catalanofòbia que es produeixen continuament contra les persones de parla catalana i que, precisament perquè els agressors tenen l'empara d'un Estat no menys catalanofòbic, resten impunes. Quan el poder és més racista que els seus funcionaris, aquests se senten protegits per escarnir les víctimes. Tant se val que el racisme sigui de pigmentació o lingüístic, el racista és un covard que necessita cobertura per inflar-se i fer-se el milhomes. Sense la cobertura es desinfla com un globus i es retroba amb la seva trista i esperpèntica insignificança. Tanmateix, cal agrair-los que obrin els ulls a molta gent sobre la necessitat que té Catalunya de ser un Estat independent. Si ja és terrible viure sotmesos a un Estat antidemocràtic, encara ho és més viure sotmesos a un Estat racista.